

Hromnice, Simeon

Stařeček Simeon očekává útěchu Izraele. V jeho starém srdci nezestárló zaslíbení. Simeon vidí Boží slávu v těle Dítěte a už nepotřebuje vidět nic jiného na tomto světě. Může odejít v pokoji. Žil kvůli tomu, kterého uviděl. Setkal se s tím, pro kterého žil. Simeon je vůdce, který se nechává vést. Stařec nesl dítě, ale dítě vedlo starce. *Benedikt XVI.*

Simeon byl jako voják na stráž, jehož Bůh poslal vyhlížet světlo. Když se světlo konečně objevilo, byl připraven říci: *Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka. Celá církev se tato Simeonova slova modlí každý večer před spaním v breviáři v kompletáři.* V chudém Dítěti, které s chudým obětním darem přinesli chudí lidé, Simeon objevil bohatství světa. Když tento stařec držel na ruku dítě, *nebyl jako stařec, o kterém hovoří Horatius.* Nedíval se zpět, ale vpřed, nejen na budoucnost svého národa, ale také na budoucnost pohanů z každého národa na zemi. Tento stařec, kterému slunce života již zapadá, mluví o světě, kterému slunce vychází; v podvečer svého života hovoří o příslibu dne. Již před tím viděl Mesiáše očima víry; nyní už může své oči zavřít, protože již neuvidí nic krásnějšího. Některé květy rozkvetou jen večer. To, co viděl teď, byla „spása“ – nikoli spása z chudoby, ale z hříchu. *Sheen*

Současná gerontologie se zaměřuje na to, aby staří muži a ženy se cítili potřební a užiteční. Ale to je podvod a sebeklam. Nejsou opravdu potřební a vědí, že nejsou potřební. Ale v jiné dimenzi potřební jsou, byť ne v souvislosti se zájmy drobníci náš život na kousky. Potřebná je jejich svoboda a krása stáří, paprsek světla, který z něj vyzařuje, odumírání srdce a pozvedání ducha. Proto by měl člověk včas začít s askesí stáří, s dobýváním věčného života. Přípravovat se na smrt neznamená zaměřit se na ni, ale naopak, začít očišťovat svůj rozum, mysl a srdce; více rozjímat a zaměřit se na podstatu života, na tajemnou radost. Kromě této radosti člověk už nic jiného nepotřebuje, poněvadž „z oné radosti jasně paprsky vybíhají.“ Jaká je jediná ryze křesťanská cesta? Spočívá v proměnění poznání smrti na poznání života a v proměnění poznání života na poznání smrti. Mladí nezná smrt, protože nezná život. Toto poznání přichází až poté, co jsme „viděli světlo večerní.“ Připomeňme si, jak to čteme v bibli v první knize Mojžíšově ve zprávě o stvoření světa! Nastal večer, nastalo jitro den první. Mladí žijí, neděkují. A jen kdo děkuje, doopravdy žije. *Schmemmann, Deníky, strana 94-95*

Simeon byl jako voják na stráži, jehož Bůh poslal vyhlížet světlo.

Když se světlo konečně objevilo, byl připraven říci svoje: *Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka.*

V chudém Dítěti, které s chudým obětním darem přinesli chudí lidé, Simeon objevil bohatství světa.

Když tento stařec držel na ruce dítě, *nebyl jako stařec, o kterém hovoří Horatius.*

Neřídil se zpět, ale vpřed, nejen na budoucnost svého národa,

ale také na budoucnost pohanů z každého kmene a národa na zemi.

Tento stařec, kterému slunce života již zapadá, mluví o světě, kterému slunce vychází;

v podvečer svého života hovoří o příslibu dne.

Již před tím viděl Mesiáše očima víry; nyní už může své oči zavřít,

protože již neuvídí nic krásnějšího. Některé květy rozkvetou jen večer.

To, co viděl teď, byla „spása“ – nikoli spása z chudoby, ale z hříchu.

Simeon řekl, že Dítě odhalí skutečné vnitřní úmysly lidí, prozkoumá myšlenky, kdo se s ním setkají.

Pilát bude taktizovat a pak se poddá; Herodes se bude vysmívat;

nenasytný Jidáš se rozhodne pro jakousi divnou společenskou jistotu;

Nikodém se bude plížit v noci, aby našel světlo; výběřčí daní se stanou čestnými;

prostitutky se očistí; bohatí mladí muži odmítnou jeho chudobu;

marnotratní se vrátí domů; Petra pronikne lítost; jeden z apoštolů se oběsí.

Od tohoto dne, až dodnes zůstává znamením, kterému se bude vzpírat (odporovat).

Syn musí trpět, protože jeho život je v přímém rozporu se životními zásadami, jimiž se řídí většina lidí.

Na jednu duši bude působit tak, na druhou jinak, podobně jako Slunce,

které když svítí na vosk, změkčuje ho a když svítí na bláto, tak to ztvrdne.

Hromnice, 2.2., Benedikt XVI.

Kristus je znamení odporu. Proto má Maria meč v duši.

Odpor proti Synovi zasahuje i matku a zarývá se jí do srdce.

Kříž odporu, který se zradikalizoval,

se pro ni stává mečem, který ji protíná duši.

Od Marie se můžeme učit pravému soucítění,

zcela nesentimentálně,

přijímáme-li cizí utrpení jako své vlastní.

Pro pohanství je typická necitelnost a netečnost k utrpení druhého.

Proti tomu staví křesťanská víra

Boha, který s lidmi soucítí a vtahuje tak do soucítění i nás.

Mater Dolorosa, matka s mečem v srdci,

je předobrazem tohoto základního ladění křesťanské víry.

Bůh je láska. Ale lásku lze i nenávidět,

tam kde vyžaduje vystoupit ze sebe samého.

Není to blaženě romantický pocit.

Vykoupení není wellness, koupel v požitku sebe.

Vykoupení je osvobození se od zaklíněnosti do svého já.

Cenou za toto osvobození je bolest kříže.

Proroctví světla a slova o kříži patří dohromady.

V dnešním evangeliu je zvláštní,

že dítě Ježíš není vykoupeno za pět šekelů a vráceno rodičům,

je naopak v chrámě osobně předáno Bohu a úplně věnováno.

Namísto převzetí prvorozence rodiči

dochází k veřejnému věnování Ježíše Bohu Otci.

Už zde je slyšet ozvěnu momentu oběti a kněžství.

Hromnice, 2.2.

Dítě, které je světlem pro národy, Jozef Porubčan

Byla to odvaha říci tehdy o tom malém dítěti,
že je Světlem pro všechny národy.
To mohl říci jen někdo, kdo měl prorockého ducha
a viděl věci docela jinak, než jak je bylo možné lidsky vnímat.
Už naši předkové si na tento svátek nechali světit svíčky-hromničky.
Doma si v těžkých chvílích přírodních pohrom
rozsvěcovali jejich maličký plamínek proti oslepujícím bleskům bouřek.
Modlili se u nich a věřili,
že skrze tuto modlitbu mohou být ochráněni proti živlům,
které byly pro člověka nepřemožitelné.
Tehdy, na první Hromnice, to bylo velmi podobné.
Proti velkým událostem té doby bylo to maličké děťátko
opravdu jen jako mihotavý plamínek hromnicové svíčky proti hromobití,
bleskům a temnotám rozbouřených živlů.
I dnes se toto maličké děťátko navenek nijak neliší od ostatních dětí,
a přesto je Světlem, které osvítí národy.
Tato symbolika je důležitá i pro náš život,
protože tato svíce nám může být vždy připomenutím toho,
že žádná naše temnota není tak velká,
aby do ní nemohl vstoupit Pán se svým jasným světlem.
V této symbolice je patrná nesmírná důležitost plamínku,
který se jeví jako malý a nepatrný oproti oslnivým světlům,
které jsou v Božích očích ale jen záblesky.
Malá hromnicová svíčka nás důvěrně oslovuje a má nám, co říci.

Možná právě pro její důvěrnou a nenásilnou řeč nejlépe pochopíme,
jak nepravdivé je budování "oslnivého", "dokonalého" a "krásnějšího"
života, pokud při tom ztratíme dotyk s Bohem, a tedy i s podstatou
člověka.

Tehdy byla odvaha říci o tom malém dítěti,
že je Světlem pro všechny národy.

I dnes to může být odvahou, přijmout ho do svého života jako jediné
světlo,

ale je to jediná cesta k tomu,

abychom mohli žít svůj v plnosti, lásce, radosti a pokoji.

Hromnice, 2.2., Benedikt XVI.

Stařeček Simeon očekává útěchu Izraele.
V jeho starém srdci nezestárla zaslíbení.
Simeon vidí Boží slávu v těle Dítěte
a už nepotřebuje vidět nic jiného na tomto světě.
Může odejít v pokoji.
Žil kvůli tomu, kterého uviděl.
Setkal se s tím, pro kterého žil.
Simeon je vůdce, který se nechává vést.
Stařec nesl dítě, ale dítě vedlo starce.

Pro každé životní období existuje nějaké povolání, nějaká práce, v každém se dá něco dělat, nikdy není příliš pozdě začít s něčím novým, ať už by to byla třeba jen nějaká maličkost.

Očekávání delšího života staví dnes staré lidi před mnoho neřešených otázek. Celkově dnes žije mnohem více starých lidí, než tomu bylo dříve. Často jsou bezradní, nečinní a nevědí, co si sami se sebou počít. Žijí pak takřka pro svou nemoc nebo pro sousedské tlachy. Moudrost a poučení se očekává od starců.

Josef a Maria dovolili, aby si stařec Simeon vzal dítě Ježíše do náručí.

Do úplné rodiny patří nejen otec, matka a děti, ale také staří-prarodiče, dědeček a babička.

Naše rodiny potřebují moudré starce.

Prarodiče na rozdíl od rodičů už si nic nepotřebují dokazovat, a proto mohou podpořit snahu těch, kdo si ještě nejsou jisti sami sebou.

Děti se v přítomnosti svých prarodičů cítí bezpečně, protože zatímco táta s mámou se ještě pořád usilovně snaží najít své místo v životě,

babička s dědečkem už našli prostor, kde jejich cesta došla naplnění a cíle.

Prarodiče důvěřují životu, protože se smířili se smrtí.

Zažili toho už dost, aby pochopili, že život je nakonec silnější než smrt.

Starci mohou důvěřovat životu, protože z něj viděli více než mladí a mohou také důvěřovat smrti, protože jsou jí blíže, než mladí.

Hromnice, 2.2., papež František
Otevřená mysl, otevřené srdce, strana 272

Simeonovo tělo unavené životem;
tělo, které se již zbavilo vášni a snahy manipulovat Bohem;
tělo, které se nechává vést Duchem svatým, který mu slibuje útěchu,
je vzorem modlitby, která se nechává vést Bohem.

Tělo právě narozeného dítěte je světlem k osvětlení pohanům.
Náš obraz světa, všechny naše představy a sny jsou spojeny
s **příběhem našeho těla.**

Mnohokrát zůstáváme vyhoštěni
a žijeme jako otroci v cizí zemi našich komplexů,
aniž bychom nasbírali odvahu vrátit se k bodu,
kde hřích zatemnil naši duši.

V Kristově těle bez komplexů, v tom těle vychovaném Marií,
jejíž úsměv nebyl nikdy zastíněn hříchem, se otevírá zářivá brána,
skrze kterou se naše tělo může opět stát takovým,
jakým jej vysnil náš Stvořitel
– učiněné z prachu, avšak k jeho obrazu a podobě.
Tělo je interpretačním klíčem každého života
a Kristovo tělo je interpretačním klíčem celých dějin spásy.

Simeon je lidská tvář milosrdného Otce.
Zatímco Otec marnotratného syna očekává synův návrat z hříchu,
do jehož vyhnanství se dobrovolně odebral;
Simeon představuje otce, který nečeká návrat,
ale příchod nového těla toho Syna,
jenž se též dobrovolně odebírá do vyhnanství, aby nás spasil.

Hromnice, 2.2., Eliot Josef s Marií nesou Ježíše do chrámu

*Židé měli mnoho synagog, ale jen jediný chrám.
Synagogy byly vlastně školy, kde se četlo a vykládalo Písmo.
V židovském chrámě se konaly oběti.
Křesťanské kostely jsou vlastně zároveň synagogy i chrám.*

Bezbožníci dnes říkají:

„Co s tolika kostely, když je tak málo levných jídelen.“

V době blahobytu lidé pohrdnou chrámem

a v dobách protivenství jej zhanobí.

Není života bez společenství a není společenství,

pokud životem nechválí Boha.

Kde není chrám, nejsou ani domovy, ale jen útulky.

Dnešní postmoderní člověk žije rozptýlen na pásech dálnic

a nikdo nezná souseda a nestará se o něj,

pokud soused není příliš hlučný.

Všechno pádí v autech sem a tam,

všechno má domov na silnicích, bez pevného místa.

Dokonce ani rodina nejede společně,

vždyť každý syn chce mít vlastní motorku a dcery se vozí stopem.

Tisíc policistů řídících dopravu nemůže nám říci,

proč přicházíme nebo kam jdeme.

Bezbožníci z vlastní prázdnoty unikají do horečnatého nadšení

pro národ, rasu nebo humanitu.

I když však zapomněli cestu do chrámu,

je někdo, kdo si pamatuje cestu k jejich dveřím.

Život můžeme obejít, ale ne smrt.

Nemůžeme popřít Tajemného.

Kéž by o naši generaci ti, co přijdou po nás, nenapsali:

„Zde žili decentní bezbožníci.“

Jejich jediným památníkem je asfaltka
a tisíc ztracených golfových míčků.“

Hromnice, 2.2., sv. Ambrož, Benedikt XVI.

**Narození Pána Ježíše dosvědčují nejen andělé,
proroci, mudrci a pastýři,
ale i starší a spravedliví vyvoleného národa.**

Každý věk, muži i ženy, dotvrzují zázračnost toho, co se stalo.

Panna Maria rodí,

neplodná Alžběta počne a prorokuje,

němý Zachariáš mluví,

mudrci se klaní,

dítě Jan Křtitel se v mateřském lůně raduje,

vdova Anna vyznává,

spravedlivý Simeon očekává milost

nejen pro sebe, ale také pro svůj lid a pro pohany.

Starec Simeon se setkává s dítětem Ježíšem.

V tomto setkání dítěte a starce vidí církev setkání
zanikajícího pohanského světa a nového začátku v Kristu,
setkání upadajícího období Staré smlouvy
a nového období církve národů.

Co se zde odehrává,

je více než výpověď o věčném koloběhu života a smrti,
je to více než útěcha, že po odchodu jedné generace
bude následovat další s novými myšlenkami a nadějemi.

Kdyby tomu tak bylo,

tak by toto dítě Ježíš nebylo žádnou nadějí pro Simeona,
ale pouze samo pro sebe.

Je však více, je nadějí, která přesahuje smrt.

Simeon očekával útěchu Izraele tak jako mnoho proroků před ním.

V jeho starém srdci nezestárla zaslíbení.

Simeon vidí Boží slávu v těle Dítěte

a už nepotřebuje vidět nic jiného na tomto světě.

Může odejít v pokoji.
Simeon je vůdce, který se nechává vést.
Stařec nesl dítě, ale dítě vedlo starce.

Hromnice, 2.2.

Bývalo tomu tak, že Vánoce končily až na Hromnice.
Mělo to vnitřní logiku.
Člověku se tak nabízela zásadní orientace.
To betlémské dítě, Bůh, který přišel na svět,
se po odchodu mudrců nevytrácí.
Ježíš je vždycky znovu k nalezení v chrámu.
Vánoční doba končí jako mávnutím kouzelného proutku.
Výkladní skříně na nás pokřikují, že všechno je zlevněno.
Reklamy začínají nabízet, že pomohou zhubnout těm,
kdo se přejedli, aby už mohli plánovat dovolenou v plavkách u moře.
Po Vánocích nastává divné prázdno.
Ten rychlý konec betlémské idyly,
jako by nám připomínal vyhnání z Ráje.
Chtělo by se nám rozběhnout za těmi králi a zeptat se jich,
kde že vychází nová hvězda.
Vždyť to, co bylo včera, je dnes už staré,
výlohy se za čas zase změni a všechno bude jinak.
Ti mudrci by na nás nejspíš nechápavě pohlédli,
možná by nám ukázaly na věže chrámů a řekly:
„Tam chod'te a dovolte, aby vás Ježíš učil žít.“
Setkání s Kristem v kostele nám má pomáhat,
abychom byli s Ním také doma.
A naopak nenaleznu-li Boha doma, nenaleznu Ho nikde jinde.
Středem obce není hřiště, hospoda, obecní úřad, pošta, obchody.
Středem obce je kostel, svatostánek. Když jsem doma,
měl bych svými myšlenkami a touhami občas zaletět do chrámu,
abych se nestal malicherným a nesvobodným.
Když jsem v kostele, měli bych se modlit za domov.
Děkovat za domov.
Prosit za domov, aby byl společenstvím pomoci,

zájmu, sdílení se, obětavé lásky, ticha, práce a modlitby.

Hromnice, 2.2.

Hořící svíce svítí na cestu a hřeje.

Obojí je třeba v dobrém křesťanském společenství.

Pouze svítit je marné. Pouze hřát je málo. (Chautard)

Jen když je rozum osvěcen, může být vůle nadšená pro Boží věc.

A jen se zapálenou vůlí je možné konat křesťanské skutky.

Ženy většinou odcházejí, protože jim chybí teplo v církvi,

například když kněží v kázání nepoužívají příběhy ze života.

Muži odcházejí spíše, když jim chybí světlo,

když například kázání kněží jsou málo intelektuální a filosofická.

Podle počtu mužů a žen v kostele nám asi celkově v naší vlasti

hrozí spíše ta druhá skutečnost.

Svět potřebuje evangelium jako hořící svíci,

kteřá zároveň ukazuje cestu a hřeje.

Všimněme si, že když se od jedné svíčky zapaluje druhá,

plamen té první se nezmenšil tím, že své světlo předal.

Jedna svíce může zapálit mnoho jiných, aniž tím ztratí svou sílu.

Stejně tak je tomu u apoštolátu křesťanů.

Když se snažíme být svíci a vnášet světlo a teplo do temných a studených koutů světa, jiným prospějeme a sami nic neztratíme, ale naopak ještě získáme.

Říká se, že je lepší rozsvítit třeba jen jednu jedinou svíci než stále nadávat na tmou.

Možná není vždycky nutné zvyšovat intenzitu světla, ale stačí si protřít oči.

Svatý František Saleský říkával,

že na kapku medu se chytne více much než na sud octu.

Hromnice, 2.2.

Simeon nazývá Ježíše světlem k osvětlení pohanů.

V návaznosti na to se tento den přetvořil na slavnost světla neseného v procesích.

Teplé světlo svící má být symbolem pro světlo větší, které po všechny časy vychází z Ježíše.

V Římě toto světelné procesí vytlačilo ohlušující a nevázaný průvod tzv. Amburbale, který se udržel z pohanského období až hluboko do doby křesťanské. Pohanský průvod obsahoval magické prvky, měl sloužit k očištění města a ochraně proti zlým silám.

Jako připomínka tohoto zvyku se křesťanská procesí konala v černých a později fialových oděvech.

Tak se v tomto procesí ještě jednou objevuje fenomén tohoto setkání – divoký řev pohanského světa volajícího po očistě, osvobození, překonání temných sil se setkává se „světlem k osvětlení pohanů“, s jemným a pokorným světlem Ježíše Krista.

Ustupující, a přece stále znovu přítomné období nečistého, chaotického, zotročeného a zotročujícího světa se setkává s očišťující silou křesťanského poselství.

Dějiny jsou zkáza a zůstávají chaotické, pokud se neobrací k nadpřirozenému.

Světelné procesí s černými oděvy, viditelné setkání chaosu a světla, které se přitom odehrává, nám tuto pravdu má připomenout a dodat nám odvalu, abychom nadpřirozené nevnímali jako ztrátu času při budování lepšího světa, nýbrž jako jedinou cestu, která může chaosu dát smysl.

Benedikt XVI.

Hromnice, 2.2.

Svátek Uvedení Páně do chrámu
se dříve jmenoval Očišťování Panny Marie.
Obřady očišťování matky 40 dní po narození dítěte
se dějí dodnes slavnostně ve východních křesťanských ritech.
Modernímu člověku se zdají zbytkem primitivního pojetí,
nedůstojného pro ženu.
Proč by ji mělo poskvřňovat a dělat nečistou narození dítěte?
Jiní v tom vidí starý druh hygienického předpisu.
Ať už je původ obřadu jakýkoli,
od počátku vyjadřuje i jistou duchovní zkušenost.
Pohlavní život podle přirozeného zákona není sám o sobě nečistý.
Ale přitahuje příliš pozornost k nižší části lidské osoby,
převládá tu živočišnost nad prvkem intelektuálním a duchovním.
Z toho vzniká stud a potřeba očištění,
tj. pozvednutí mysli k vyšším hodnotám, k Bohu.
Tak je tomu u všeho, co je tělesné.
Patří to k životu, musíme to dělat, ale máme si u všeho říci:
Vzhůru srdce!

*Závažným omylem dneška je používání kostelů ke světským účelům.
Bůh může být sice všude, ale to nikterak nezbavuje věřícího
povinnosti,
aby Mu nabídl nějaký prostor prohlášený za posvátný,
jinak by se přece lidé mohli shromažďovat k náboženským účelům
i v čekárně třetí třídy na nádraží.
Křesťanům se dnes nedopřává ani tichého bohulibého místa,
na něž by se mohl uchýlit ze vřavy světa.
Nikde pro Něj neexistuje zasvěcený okrsek,
jenž slouží jednomu a jedinému posvátnému účelu.*

Není proto divu, proč tak málo lidí vyhledává chrám.

Hromnice, 2.2.

Josef a Maria dovolili, aby si **starec Simeon** vzal dítě Ježíše do náručí. Do úplné rodiny patří nejen otec, matka a děti, ale také prarodiče, dědeček a babička. Naše rodiny potřebují moudré starce.

Prarodiče už ví, co ví a co neví. Prarodiče se už nezabývají svou vlastní potřebou dokonalosti a úspěchu, proto mohou ocenit dokonalost a úspěch druhých. Starec je svobodný člověk k tomu, aby se mohl postavit do zákuhlí a uvolnit střed jeviště těm, kdo potřebují naši pomoc. Prarodiče na rozdíl od rodičů už si nic nepotřebují dokazovat, a proto mohou podpořit snahu těch, kdo si ještě nejsou jisti sami sebou. Děti se v přítomnosti svých prarodičů cítí bezpečně, protože zatímco táta s mámou se ještě pořád usilovně snaží najít své místo v životě, babička s dědečkem už našli prostor, kde jejich cesta došla naplnění a cíle. Prarodiče důvěřují životu, protože se smířili se smrtí. Vědí, že bolest není nepřítel, ale že nepřítelem je strach z bolesti. Zažili toho už dost, aby pochopili, že život je nakonec silnější než smrt. Věří, že Bůh má vše definitivně pod kontrolou, proto se mohou vzdát touhy ovládat realitu a nutit druhé, aby se skláněli před jejich vůlí. Starci už vědí, za co stojí bojovat a za co ne. Chápu, že každé lidské rozhodnutí v sobě nevyhnutelně zahrnuje dobré i zlé, a že každá společenská situace je směsí světla a temnoty. Starci ví, že nějaká potřeba není absolutně potřebná. Starci mohou důvěřovat životu, protože z něj viděli více než mladí a mohou také důvěřovat smrti, protože jsou jí blíží než oni. Starci si už uvědomují, že duchovní růst se netýká jen učení, ale především odnaučení. Chápu, že není třeba uchopit pravdu, ale spíše se odpoutat od osobních překážek pravdy. Starcem se člověk stává tím, že laskavě zachází s mezemi svých možností. Starec zná hranice svého území a svůj střed, ale nemá potřebu si ani jedno příliš chránit. Umí je popsat a může je sdílet s těmi, kteří o ně mají zájem, ale nemusí je nutit, aby šli po stejné cestě jako on, jen aby si utvrdil svou pozici.

S klidnou jistotou může děd promlouvat k mladým nadšencům:

Nebraňte jim, kdo není proti nám, je s námi.“

A se stejnou jistotou může ospravedlnit
a ubránit své teritorium ve vztahu ke zlu:

„Kdo není se mnou, je proti mně.“

Opravdová moudrost znamená schopnost vědět,
kdy je, který příkaz oprávněný. Každý má svůj čas.

Uvedení Páně do chrámu, Hromnice, 2.2.

Ústa jsou plná toho, čím srdce přetéká.

City mají svá slova, jimiž se prozradí, i když nechtějí.

Například bázeň má slova, plná obavy,

bolest zase slova plná nářku,

láska pak slova radostná.

Některá slova, *(jako třeba Simeonův chvalo zpěv)*

nevycházejí jen na pokyn ducha *(rozumu)*,

ale vytváří je citové pohnutí.

Hříšník v budoucnosti nic neočekává.

Je spokojen s přítomnými časnými dobry.

Simeon byl spravedlivý,

protože očekával Krista a v duchu již cítil jeho vůni ještě dříve,
než se mu mohl poklonit v těle.

Byl blažený ve svém očekávání

a skrze vůni očekávání dospěl k chuti patření.

Sv. Bernard z Cl. Kázání na Píseň písní II., LXVII, s. 275

Památka sv. Blažeje, biskupa a mučedníka, 3.2.

Sv. Blažej žil ve 4. století, byl biskupem v městě Sebasta, v tehdejší východořímské prefektuře Pontus, dnes na území Turecka. Při pronásledování křesťanů byl biskup Blažej nucen odejít z města do hor a tam žil skryt několik let. Jednou při lovu lesní zvěř zaběhla do jeskyně, kterou sv. Blažej obýval.

Byl odhalen, násilím odveden do Sebasty a pod hrozbou smrti nucen klanět se římským bohům. Blažej odmítl modloslužbu, vyznal svoji víru a byl odsouzen k smrti. Ve chvíli, kdy byl veden na popravu, přiběhla k němu vdovakřesťanka s umírajícím chlapcem, kterému v krku uvízla rybí kost. Biskup chlapci požehnal a kost se uvolnila.

Na paměť tohoto zázračného uzdravení se každoročně 3. února v kostelích uděluje svatoblažejské požehnání.

Svatý Blažej byl sťat mečem a s ním i mnoho dalších sebastských křesťanů.

Dvě zkřížené svíce při svatoblažejském požehnání symbolizují bezmocné, svázané ruce Blažejovy při požehnání a uzdravení umírajícího chlapce.

Svatoblažejské požehnání je svátostina, viditelné znamení Kristovy neviditelné milosti, kterou ustanovila církev.

Svátosti ustanovil sám Kristus.

Svatoblažejské požehnání nás povzbuzuje v těžkostech

každodenního života a ujišťuje, že člověk nikdy nezůstane sám, že i ve zdánlivě zoufalých situacích nalezne Boží pomoc.

Tomas Merton: Rozjímání v samotě, XV.

Jakmile se octnete ve skutečné samotě, jste s Bohem.

Někdo žije pro Boha, někdo žije s Bohem, někdo žije v Bohu.

Kdo žije pro Boha, žije s ostatními lidmi a žije v činnosti své obce. Jejich život je to, co *konají*.

Kdo žije s Bohem, také žije pro Něho.

Nežijí však v tom, co pro Něho konají,

nýbrž žijí v tom, čím jsou před Ním.

Účel jejich života je zrcadlit Ho svou vlastní prostotou a dokonalostí Jeho bytí, jež se zrcadlí v jejich chudobě.

Kdo žije v Bohu, nežijí s jinými nebo sami v sobě, a tím méně v tom, co konají, poněvadž On koná všechno v nich.

Sedím-li pod tímž stromem, mohu žít pro Boha nebo s Ním nebo v Něm. Kdybych psal tyto řádky *pro Něho*, nestačilo by to.

Abych žil s Ním, musím být neustále zdrženlivý v řeči a musím umírnovat své touhy po hovoru s lidmi – i o Bohu.

A přece není nikterak těžké hovořit současně s jinými lidmi a s Ním, pokud v nich vidíme Jeho. Život v samotě je v základě nejjednodušší. Společný život na něj nás připravuje natolik, nakolik *nacházíme Boha* v prostotě společného života – a pak Ho usilovněji hledáme a lépe nacházíme ve *větší prostotě samoty*.

Je-li však náš život již ve společnosti značně složitý – naší vlastní vinou – pak pravděpodobně bude v samotě ještě zmatenější.

Neprchejte ze společnosti do samoty. Nejprve hledejte Boha ve společnosti, pak vás On sám zavede do samoty.

Člověk nemůže porozumět skutečné hodnotě mlčení, dokud nezískal vážnost k hodnotě jazyka,

neboť skutečnost, kterou je možno vyjádřit řečí,

se najde tváří v tvář a bezprostředně v mlčení.

Tuto skutečnost samu v sobě však bychom nikdy nenašli,

totiž v jejím vlastním mlčení, kdyby nás k ní dříve nezavedla řeč.

Jedině pevné a nezvratné rozhodnutí neudělat těžký hřích

(lehký hřích, nedokonalost, vůle Boží, obět'),
může otevřít pohled a cestu ke Kristu a za Kristem.
Jen pak zaplaví srdce touha po svatosti.

sv. Makarius, biskup:

Kdysi se Bůh rozhněval na Židy a vydal Jeruzalém nepřátelům na odív,
takže nad Židy panovali ti, kdo je nenáviděli,
a v Jeruzalémě nebyly už ani svátky, ani oběti;
a stejně se hněvá na duši, která přestupuje příkázání,
a vydává ji napospas nepřátelům, démonům a vášním.
A když ji nepřátelé takto svedou, dokonale ji zkaží.

A jako je dům bez pána zahalen tmou, hanbou a potupou
a je v něm plno špíny a nečistoty, tak se i duše, kterou opustil její Pán,
i když se v ní předtím radoval se zástupem andělů,
naplní tmou hříchu, hanbou vášní a veškerou nešlechetností.

Běda cestě, po níž nikdo nechodí a na níž není slyšet lidského hlasu!
Stane se rejdištěm divoké zvěře.

Běda duši, nechodí-li v ní Pán a svým hlasem
z ní nevyhání duchovní šelmy hříchu!
Běda domu, nebydlí-li v něm hospodář!
Běda půdč, nemá-li rolníka, který by ji obdělával!
Běda lodi, nemá-li kormidelníka,
neboť zmítána mořskými vlnami a bouří ztroskotá.

Běda duši, nemá-li Krista, který by ji pilně obdělával,
aby mohla přinášet dobré ovoce Ducha!
Neboť zpustne, zaroste trním a hloží, a nakonec bude vypálena.
Běda duši, nepřebývá-li v ní její Pán, Kristus!
Neboť zpustne, naplní ji zápach vášní a stane se příbytkem zla.

Když jde rolník obdělávat pole,
bere si náradí a oblečení potřebné ke své práci.
Podobně učinil i Kristus, nebeský král a pravý rolník.
Když přišel k lidstvu zpustošenému zlem,
vzal na sebe tělo a jako náradí si nesl kříž;
obdělal zpustlou duši, vytrhal z ní trní a hloží zlých duchů,
vyplel koukol hříchu a veškerou uschlou trávu nepravostí spálil.

A když duši nástrojem kříže takto obdělal,
vysázal v ní překrásnou zahradu Ducha
aby Bohu Hospodáři plodila všechny druhy
nejsladšího a nejžádoucnějšího ovoce.

Josef Gross, Výstup duše k Bohu (str.: 9n)

Zbožnost má své stupně.

Na *prvním stupni* je ten, kdo je pevně rozhodnut,
za každých okolností se varovat těžkého hříchu, i kdyby to stálo život.
Tím začíná duchovní život. Kdo se tak daleko dopracoval, je dobrým křesťanem.
Kdo není tak daleko, není křesťanem vůbec.

O *stupeň výše* stojí, kdo se varuje každého vědomého, dobrovolného
hříchu.

Na *třetím stupni* stojí, kdo své nedokonalosti přemáhá.

A co je pak výše, to je již svatost.

Svatý dospěl tak vysoko, že nemá o hříchu ani potuchy.
Překvapí-li ho nějaká nedokonalost, je to jen slabost lidská.
Dokonalému nezáleží na tom, je-li vážen nebo opovrhován,
žije jen pro Krista, pro Něho jedině touží žít.
A jak by to mohl lépe učinit, než když plní Jeho svatou vůli.
To je *čtvrtý stupeň*, stupeň svatosti.

Pátý stupeň naplňuje nás úžasem. Je dokončením dokonalosti.
Kdo tam stojí, žizní po oběti, pokoření, utrpení.
Volá se svatou Terezií: „Trpět nebo umřít“
nebo se sv. Magdalenou z Pazzi: „Ne umřít, ale trpět“.

Každý stupeň má své vlastní osvětlení.

Stojíš-li na prvním stupni, nemáš pochopení pro druhý stupeň.

Pochopuješ jen ducha, jemuž jsi roven,
a světci porozumíš jen, budeš-li sám svatý.

Když jsi nevystoupil výše, budeš považovat za přemrštěného toho,
kdo touží po vyšší dokonalosti. Neporozumíš mu, nejsi osvětlen.

I první stupeň zbožnosti je něčím velikým.
Je něčím velikým, varovat se každého hříchu,
který považuji za těžký hřích, za každou cenu i za cenu vlastního života.
Stojím na prvním stupni, ale mou povinností je vystoupit výše.

Na druhém stupni se snažím varovat i každého lehkého hříchu.
Přijde-li pokušení,
jak snadno člověk zhřeší myšlenkou, slovem, žádostí, skutkem.
,Pane, to je všední hřích, to neučiním, i kdyby to stálo život.‘
Ten je na druhém stupni. Žádného všedního hříchu.
A proč se nechci dopustit hříchu všedního?
Hřích těžký tvoří propast mezi člověkem a Pánem Bohem,
přivádí smrt duši.
Tělesná smrt, které se tak bojíme, je obrazem duše ve hříchu těžkém.
Všední hřích ruší, kazí – vroucí, láskyplné spojení s Kristem.
Duše chřadne; chřadnoucí tělo propadá neomylně smrti.
Nevyléčím-li svou chřadnoucí duši, zhřeším těžce.

Je naší povinností, varovat se i nedokonalostí.
Co je nedokonalost? Jsme zcela proniknuti sobectvím.
Pohled' do svého srdce, pozoruj svá přání
své myšlenky, své žádosti, úsudky, svá slova
a budeš se večer divit nad nesčetnými svými chybami a slabostmi.
Pak přijdou na řadu naše modlitby. I tu je mnoho sobectví.

Když něco mluvíme, myslíme, děláme a Pán Ježíš není při tom –
i když to není nic zlého – dopustili jsme se nedokonalosti,
poněvadž jsme své „já“ postavili do popředí a Pána Ježíše jsme odstrčili.

*Základním prvkem je oběť. Ochota k oběti.
Je falešné a svůdné chtít „následovat Krista“,
„vydat se s Ním na cestu životem“, „zcela se Mu vydat“.
To, co se mě dotýká není „jemný vánek“ přítomnosti Nejvyššího,
ale hrubost mého těla, mých smyslů, mých vášní a citů.
Nemohu následovat, dokud nebudu hluchý pro „tělo, smysly, vášně a city“,
pro „svět“ a pro nabídky d'ábla.
To všechno musím odmítnout, abych zaslechl Jeho hlas...*

Odmítnutí těla: smyslu, vášní a citů bolí.